

из Котленските балкани.
Ще сбирам млади комити,
на турци ще отмъщавам.
Хай гиди Хаджи Димитър,
щом рече и го направи.
Най напред пазар пазари,
нивята, триста уврата,
лозята, трийсет уврата,
по девет маси с имане,
три воденици, гонени,
седем дарака вълнени.
В нищо му очи не остана,
а най му жално дожаля,
кога дюкяна продаде,
дюкяна, каймаклията,
дюкяна кундурджийския,
със седемдесет чирака.
Продаде, цена не дири,
парите пешкин прибира,
че ги в кемера запаса,
да купи пушка бойлия
и остра сабя френгия.
Често към Балкан поглежда.
Отде го холам видяла,
Тота ми млада сливенка,
сливенка, баш учителка.
Тя на Димитър думаше:
– Любе Димитре, Димитре,
нали си годеж године,
таз зима сватба ще правим.
Често към Балкан поглеждаш,
а мене в Сливен оставяш,
при клетки турци робиня,
а на гърците слугиня.
Хаджи Димитър, Димитър,
той си на Тота думаше:
– Не плачи, Тоте, не тъжи,
тебе те в Сливен оставям,